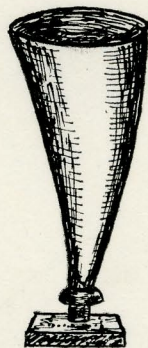

**Minnen
på
Museum**

Det gamla hänger i

Människan är i själva verket en rätt konservativ varelse, som har svårt att helt plötsligt ändra på sina begrepp och vanor. Även när det gäller att i praktiken omsätta helt nya uppfinningar och metoder, så kläds dessa ofta i det gamla hävdvunnas dräkt, och det är därför högst vanligt att man konfronteras med nyheter, som till sin yttre form är en ganska kuriös och egentligen alldeles onödig blandning av gammalt och nytt. Ibland har väl denna kombination tillkommit i någon bestämd avsikt, ibland åter tycks den helt enkelt vara slumpens verk. Många lustiga exempel på sådana saker kan man finna i museerna, som ju bl. a. strävar efter att praktiskt demonstrera utvecklingens gång.

Det är väl t. ex. inte många som reflekterat över varför brännvins- och en del medicinglas är koniska till formen. Så har de varit i flera hundra år, ja formen har sådan hävd, att spetsglaset i gamla kokböcker och liknande rentav förekommer som en måttenhet: »Man

tager ett spetsglas gräddede» osv. Någon ursprunglig glasform är spetsglaset dock icke, sin form har det nämligen ärvt av dryckeshornet, som ju fanns långt innan glaset var känt. Och ännu i dag har därför spetsglaset hornspetsens form. I Gävle museum finns ett par spetsglas från 1700-talet, det ena av glas, det andra gjort av ett kohorn med en kvadratisk hornplatta som fot. Båda är väl tilltagna, måttet tycks ha varit ungefär en »junfru», dvs. något över 8 cl. Förklaringen lär väl vara, att 1700-talsbrännvinet var endast 30-procentigt, alltså betydligt svagare än vår tids. **E. W.**